

MÉSZÖLY ÁGNES

**A KESELYÜTEKNŐSÖK
REJTÉLYE**

BALATONI TITKOS TÁRSASÁG

ISBN 978-963-587-897-0

ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2025-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Mészöly Ágnes, 2025

Borító © Fodor Kata, 2025

Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2025

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztő: Rét Viktória

Műszaki vezető: Pais Andrea

Tördelő: Gráf Dóra

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.

Vezérigazgató: Szentinek Zsolt

www.dabasinyomda.hu

EGY FIÚ BECSUK EGY AJTÓT

– Tomi, most már tényleg indulnunk kell!

Anya türelmetlen hangja a folyosóról hallatszott: a liftben már bepakolva sorakozott az utolsó néhány bőrönd. Mindenki arra várt, hogy a fiú elbúcsúzzon a szobájától.

A hatodik emeleti, másfél szobás lakás, ahol a Ceglédi család élt, egy szomorú kisváros szomorú lakótelepének kellős közepén álló toronyházban volt. Az ablakai északra néztek, ezért sosem süttött be rajtuk a nap, ráadásul nem is a saját lakásuk volt. Egy nagyhangú embertől bérelték, aki minden hónap első vasárnapján megjelent, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e, és zsebre tegye a lakbért. A főbérő arról hallani sem akart, hogy a család befogadjon, ha nem is egy kiskutyát, de legalább egy aranyhörcsögöt vagy egy ékszerterknőst, még azt is megtiltotta, hogy Tomi kitegye a kedvenc rajzfilmhősei poszterét. A fiú mégis szeretete a szobáját. Ha magára csukta az ajtót, nemcsak apa és anya vitáit tudta kizárni – melyek leginkább a pénz körül forogtak, amiből a Ceglédiéknél, hiába dolgozott a két felnőtt keményen, sosem volt elég –, de az

osztálytársai undok megjegyzéseiről is megfeleldezhetett. És amikor levett a polcról egy vaskos könyvet, elmerült a fantázia világában.

Sokkal jobb lesz Sóstón, biztatta mindenki.

Ott végre a sajátunkban lakhatunk, magyarázta Tomi apukája. Vagy legalább majdnem a sajátunkban, pontosított az anyukája. A ház Amália nénié, de Amália néninek rajtunk kívül senkije nincs. Ugyanúgy, ahogy nekünk sincs senkink rajta kívül.

Nagytominak és Orsinak – Tomi szüleinek – ugyanis nem volt igazi családja. Egy intézetnek nevezett helyen nőttek fel, amiről elég nyomasztó dolgokat meséltek. Mivel senki nem támogatta őket, nem tudtak tanulni, és nem volt jó munkájuk, sem sok pénzük, de elhatározták, hogy egy szem fiuknak jobb életet biztosítanak majd. Rengeteget foglalkoztak vele és meséltek neki, ám a „jobb élet” elég reménytelennek tűnt a mindennapi gondok között.

Egészen addig, amíg be nem kopogtatott hozzájuk egy színes hajú, furcsa öltözékű idegen.

Amália néni néhány hónapja bukkant fel Ceglédiék életében. Anya távoli rokona volt, jó ötven évvel Tomi születése előtt kivándorolt Angliába, és csak nemrég tért vissza szülőhazájába. Állítólag korábban beutazta a világot, de főképp Londonban lakott, és egy félig magyar, félig brit gróf volt a férje, akitől tetemes vagyont és egy Balaton-parti villát örökölt. Mivel nem akart egyedül maradni, megkereste ismeretlen

unoka-unokahúgát, és felajánlotta nekik, hogy költözzenek hozzá. Cserébe csak annyit kért, hogy segítsenek rendbe tenni a házat, és amikor még öregebb lesz, viseljék majd gondját.

Anya és apa végtelenül örült ennek a lehetőségnek. Még a vakáció kezdete előtt ellátogattak Sóstóra. Az ódon, hatalmas ház leginkább kísértetkastélynak tűnt valamelyik félelmetes sorozatból. Ugyan tényleg a vízparton állt, ám a telek körülötte inkább hasonlított egy elvadult őserdőre, mint egy normális kertre. A falairól mállott a vakolat, a falakon belül pedig sötét, poros szobák sorakoztak egymás után.

Persze pár dolgot fel kell újítani, mondta akkor Amália néni.

Tomi szülei lelkesen bólogtak az ötletre. És az utóbbi néhány hétben csak szobafestésről, hőszigetelésről meg padlólapokról lehetett velük beszélgetni.

Az anyukája kilépett a munkahelyéről, és már jelentkezett is egy siófoki állásra, sőt, az apukája is búcsút mondott az olajszagú autószerelő műhelynek, ahol az utóbbi években segédmunkásként dolgozott. Tomi még az utolsó nap elment vele, hogy elkészjön az öreg mestertől. A műhely tulajdonosa olyasmi volt a fiú számára, amilyennek egy nagypapát elképzelt az olvasmányélményei alapján: sokat morgott, de arany szíve volt és végtelen türelme, ráadásul rengeteget tudott magyarázni a különböző autók, motorok működéséről. Néha apróbb feladatokat is rábízott a fiúra. Sokszor

megdicsérte Tomit, és nemegyszer kijelentette, hogy sokkal tehetségesebb szerelő lenne az apjánál.

Tominak fogalma sem volt, mivel szeretne foglalkozni nagykorában. Titokban nagy hatalmú mágus vagy mesterdetektív szeretett volna lenni, de az olvasás mellett tényleg a mindenféle szerkezetek szétszedése és összerakása volt a kedvenc foglalatossága.

Az osztálytársai persze ezért is csúfolták. Pedig az ő szüleiknek sem voltak sokkal jobb munkáik – a környéken viszonylag kevés volt a milliomos –, de mégis mindenki celeb vagy gazdag influenszer akart lenni. És amikor Amália néni megjelent – aki nemcsak úgy nézett ki, mintha gazdag lenne, hanem tényleg az is volt –, és vett a fiúnak néhány igazán menő cuccot, a többiek irigysége az egekbe szökött. És ez még a korábbi megvetésnél is rosszabb volt.

Az iskolát nem sajnálta a fiú, de tudta, hogy az olajszagú műhely hiányozni fog neki.

Mégsem búslakodott egy percig sem, hogy el kell hagynia a várost, ahol eddig élt. Az első Balaton-parti látogatás után úgy érezte, hogy egy igazi kalandregénybe keveredett. Titokzatos, boszorkányszerű nagynéni, kísértetkastélynak beillő villa, új barátok... mennyit álmodozott délutánonként arról, mit tenne, ha tiszta lappal újrakezdhetné az életet! Lelkesen készült tehát a költözésre. Ebben a pillanatban viszont megrémült az előtte álló kalandtól. Mi lesz, ha az új helyen sem

talál igazi barátokat? Ha ott is csodabogárnak tartják majd? Ha ott is elbaltáz valamit?

– Tamás! Gyere már! – anya hangja visszhangot vert az üres lakás hófehér falai között.

Legszívesebben lefeküdt volna régi szobájának nyirkos parkettájára, és ahogy már annyiszor, belemesélte volna magát valami izgalmas történetbe. Ahol lehet hős lovag, zseniális mérnök, aki csodálatos szerkezeteket tervez, rettenthetetlen varázsló, pengeagyú nyomozó. De nem tehette, hisz csak egy egyszerű hatodikos volt, akit az apukája egy rakás lecelluxozott doboz társaságában a ház előtt vár az autóban. Söhajtott egy hatalmasat, kilépett a folyosóra, és óvatosan becsukta maga mögött az ajtót.

Tíz perc múlva már az öreg Ford hátsó ülésén gubbasztott. Maga sem értette, miért, de minden erejét össze kellett szednie, hogy ne fakadjon sírva.